

רועי וייזר

התשס"ב - התשפ"ד

2002 - 2023

יום ההולדת

התינוק זכר/נקבה

נולד/ה ביום ראשון 2. 2002/

בחודש 06

בשעה 11³⁷

משקל 3.320

גובה 36.2 ס"מ

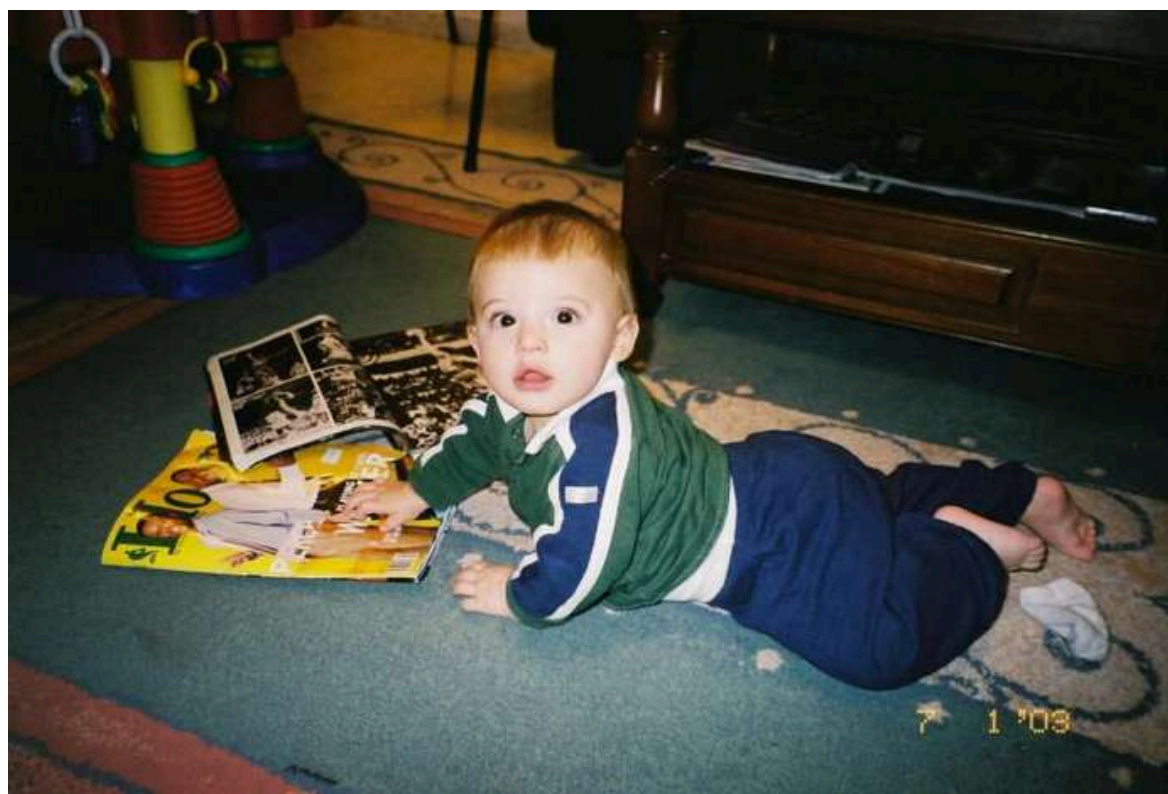
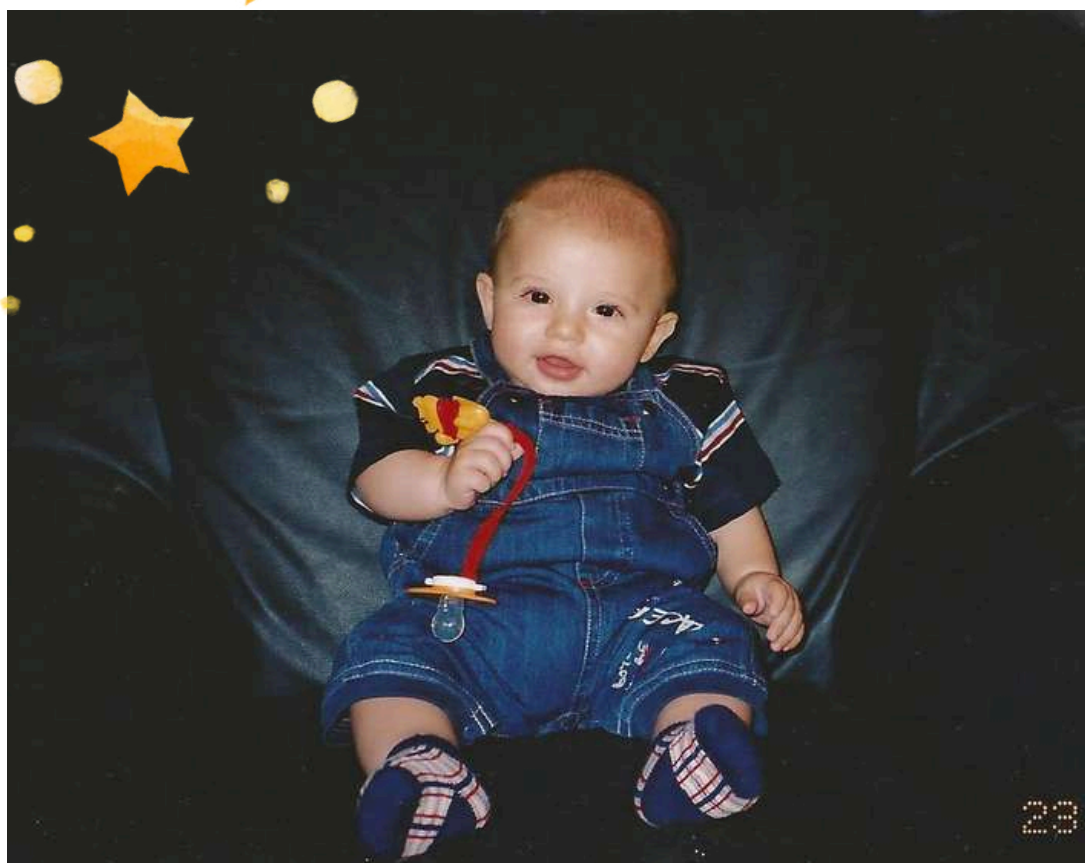
צבע שיער

צבע עיניים

בית-חולים הפסה ע"ן כנס

נאסז פה כאכא

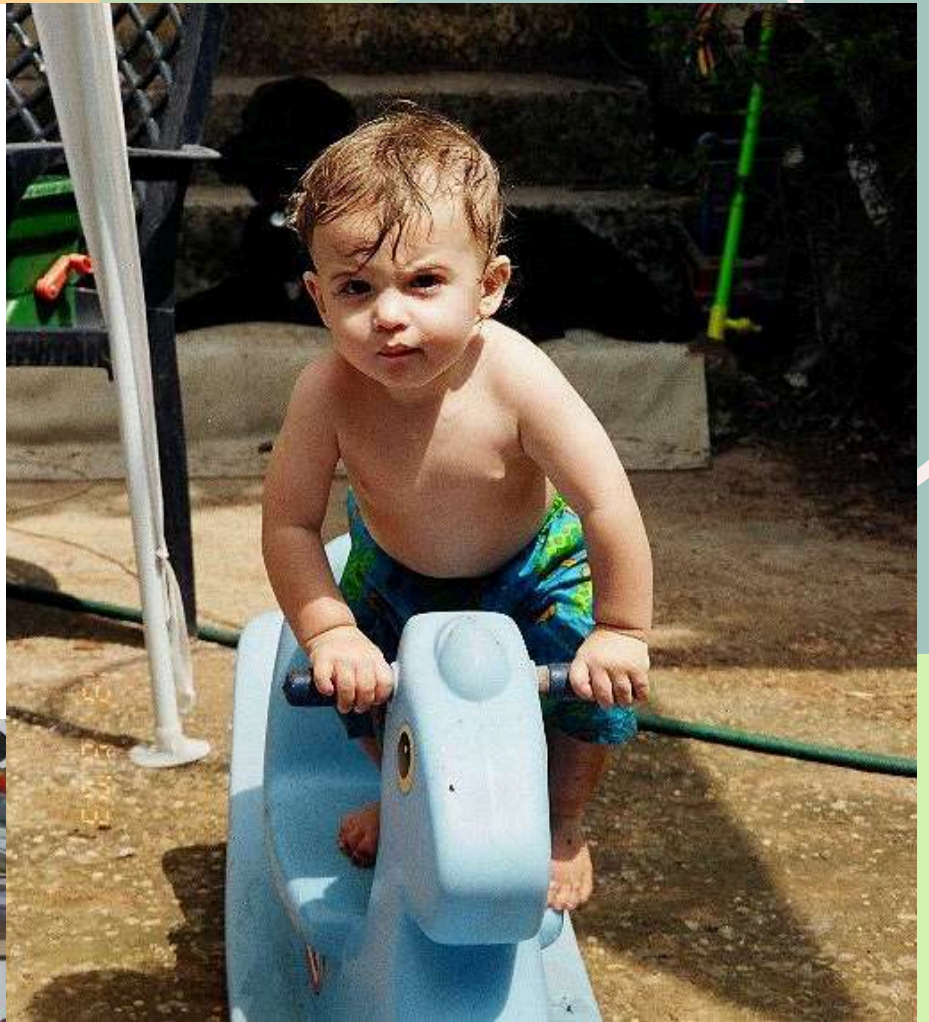

רועי היה כמו סופת מזון קטנה. אפילו דקה לבד הייתה מספיקה כדי להפוך את המטבח. מגירות נפתחו, ארונות נפתחו, והוא היה נובר בכל פינה בחיפוש אחר משהו טעים במיוחד - מספרת אמא נעמי

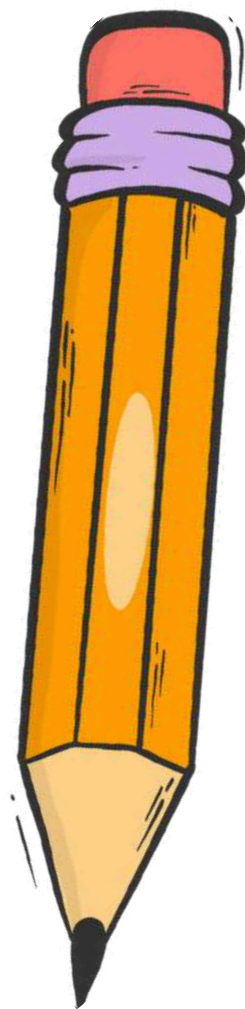
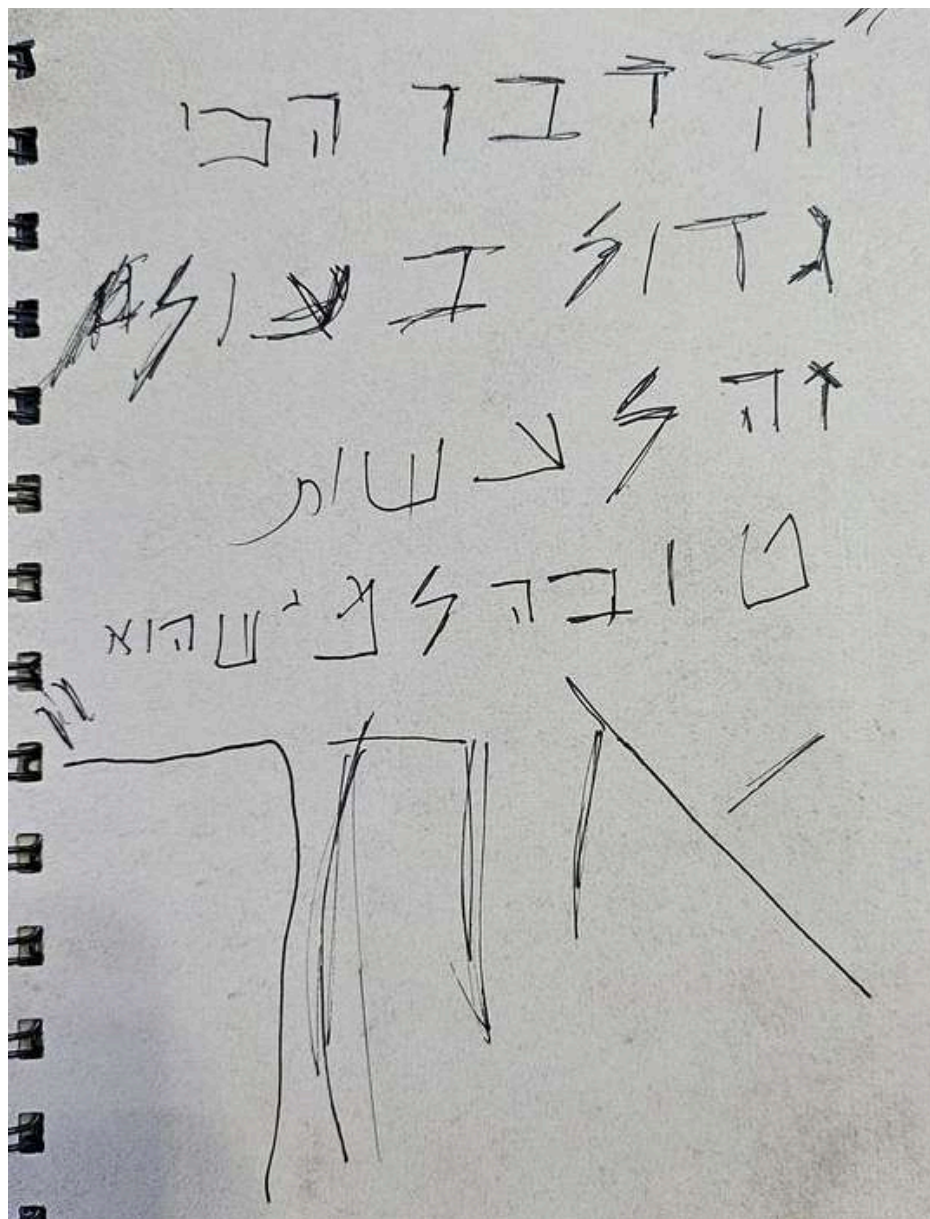

רועי לא היה ילד שיושב בשקט ומשחק בחול,
הוא היה ילד שרץ ומטפס על הכול, שובב.
כדור של אנרגיה שניתז ממקום למקום, מטפס על
עצים, גולש במגלשות, ומשאיר אחריו צחוק מתגלגל.

כתב ידו מספר מה בליבו המתוק

רועי היה שובב לחלוטין, בפארק הוא היה
מטפס על המתקנים הכי מאתגרים כאילו
היו סולמות אל השמים, קורא בקול
ניצחון "אמא, תראי כמה גבוה אני" ואז
קופץ בשמחה

הילד ההרפתקן שהיה תמיד חיפש דרכים חדשות
לבדוק את גבולות האפשר והיה מצליח להפתיע
את הוריו שוב ושוב

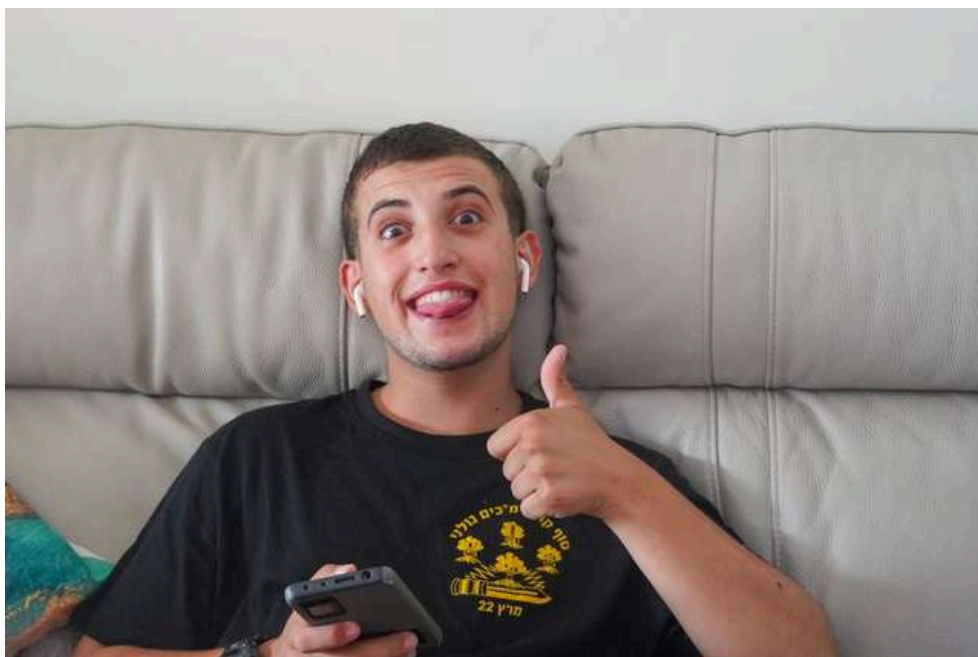

רועי היה ילד אנרגטי שאהב כדורגל.
מגיל צעיר, הוא היה רץ קדימה להרפתקה הבאה, הקפיץ
כדורים שעות על גבי שעות והיה מעריץ של בית"ר
ירושלים בכדורגל.
בפוטבול, שגם שיחק, העריץ את הרדסקינס.
הכדורגל היה החיים שלו, והוא היה אחד השחקנים הכי
טובים ביישוב.

אלבום התמונות של רועי הוא תערוכה של
שמחה. כמעט בכל תמונה הוא מחייך או מרים
אגודל למעלה, כאילו אומר לעולם החיים יפים!
הוא מאיר את הסביבה בחיוך רחב, כאילו
השמש יצאה רק בשבילו.

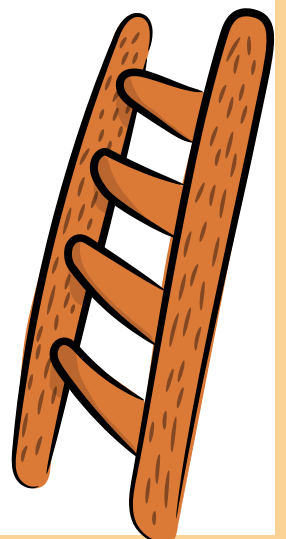

הבית הוא המקום שבו אנו מרגישים הכי
בטוחים ושלמים. הוא המקום שבו אנו
יכולים להיות עצמנו בלי לשפוט. התחושה
של בית נותנת לנו את הביטחון לצאת
ולהתמודד עם העולם.

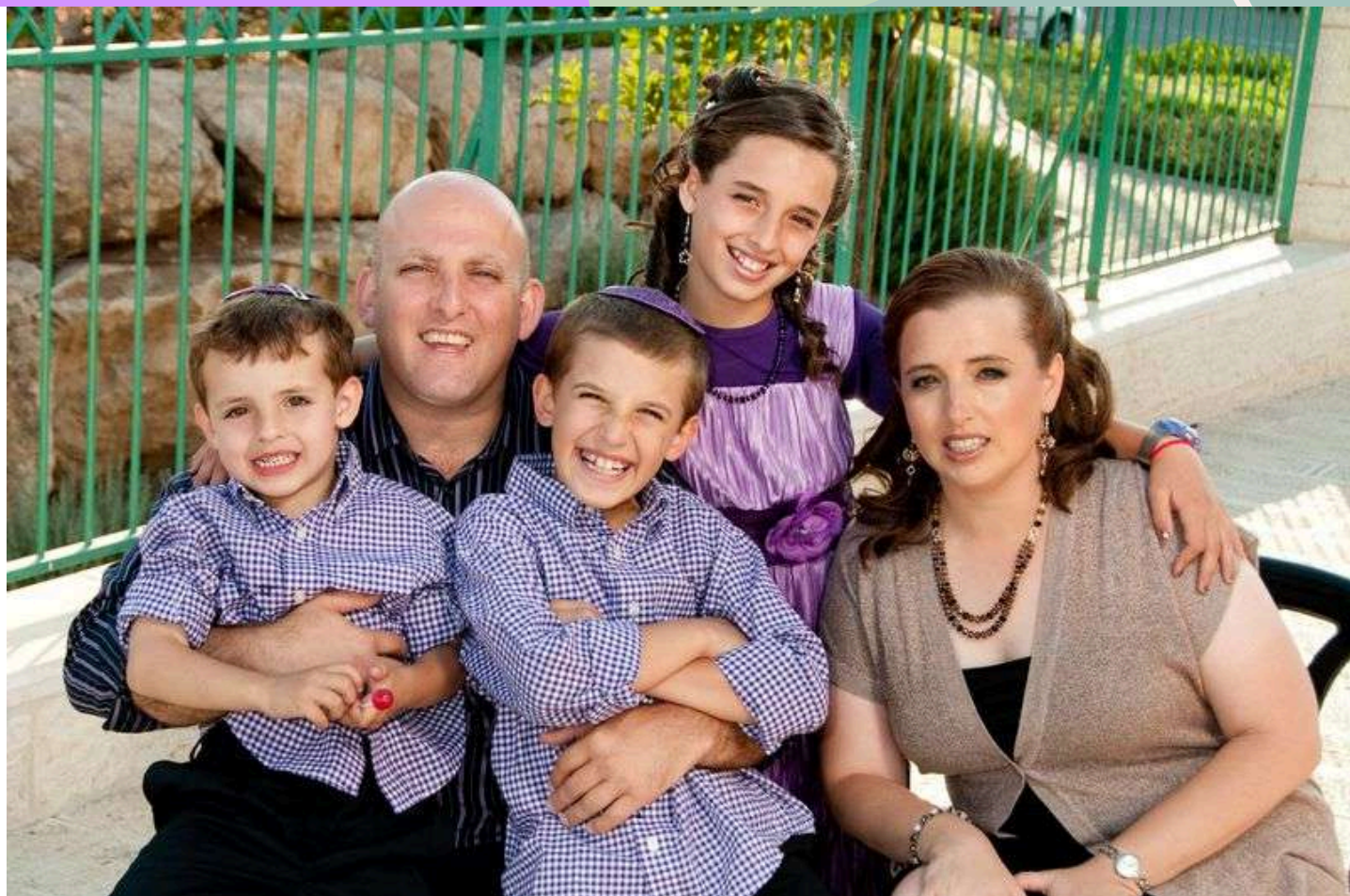

לאבא שלי וסוס,
מגיע כמעט עד למיין!

רועי היה צמוד לאביו ישראל כצל. הוא ספג את אווירת גולני כמו ספוג, והתפעל מסיפוריו של אביו על השירות הצבאי. רועי ראה באביו דמות לחיקוי, וחלם להמשיך את דרכו. 'אני אהיה גרסה טובה יותר שלך', אמר לאביו בגאווה. עבור רועי, אביו היה לא רק הורה, אלא גם גיבור ומודל לחיקוי.

אין מילים שיכולות לתאר את עומק אהבת
אמא, אהבה שמחברת אותנו לשורשים שלנו
ומעניקה לנו כנפיים לעוף.

רועי גדל ברמת בית שמש, לאביו ישראל ואימו נעמי.
משפחתו עברה לאפרת כשהיה בן שלוש. הבית היה מלא
בצחוק, אהבה וחום, בזכות ההורים האוהבים שגידלו שלושה
ילדים מדהימים, שכל אחד מהם נושא בחובו את חותם
אישיותם.

שני, הבכורה, תמיד דאגה לאחיה הקטנים, רועי ונדב.
השלושה היו קשורים זה לזה כמו אצבעות ביד.

הילד השובב שהיה פעם, גדל
לגבר, אך רוח השובבות שלו
נותרה צעירה ונמרצת כבעבר

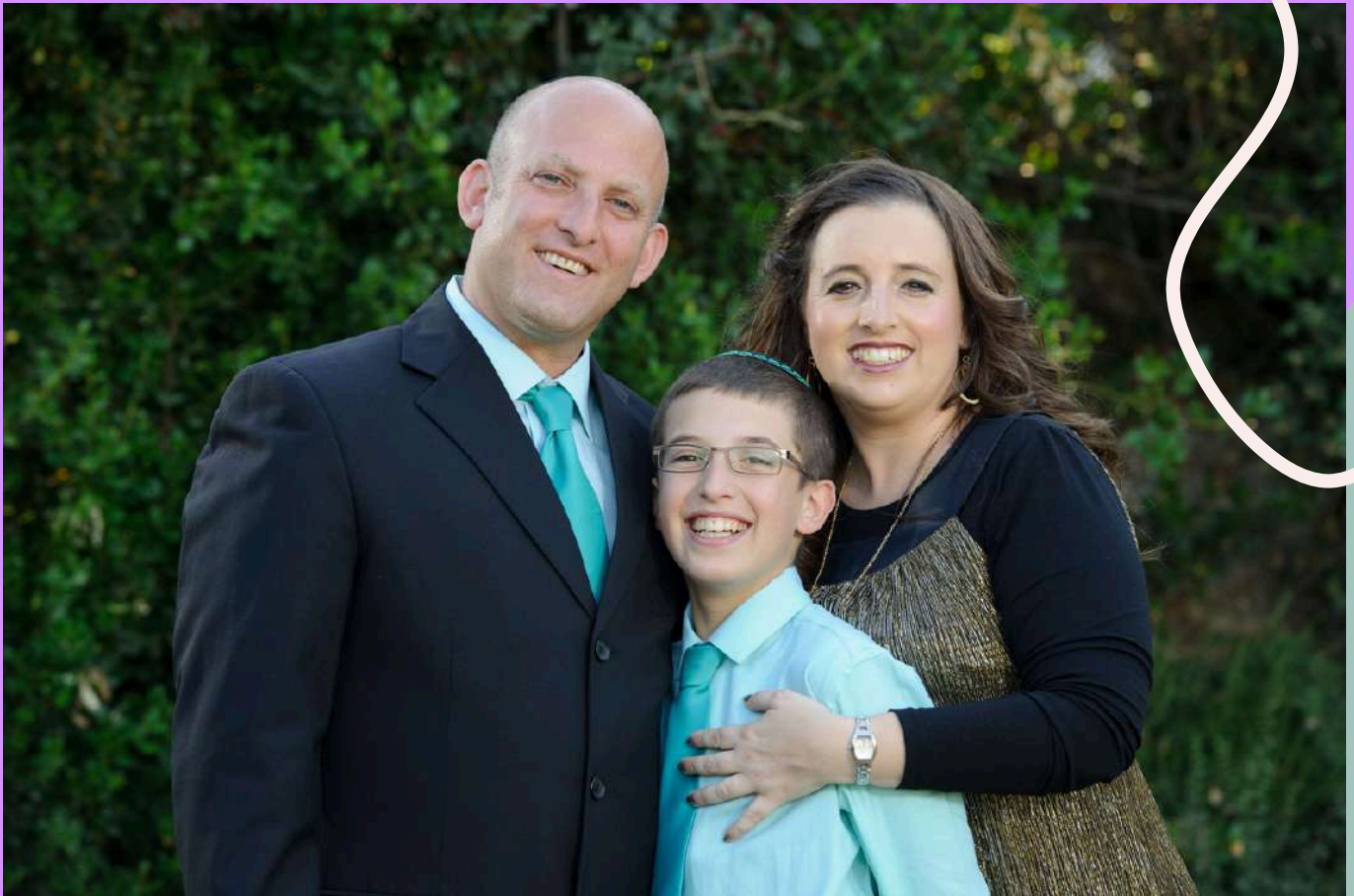
רועי למד ביסודי בבית ספר "עשה חיל", והמשיך לתיכון דרך אבות באפרת. היה לו חבורה של חברים שהפכו למשפחה שנייה. הם היו עושים הכל ביחד.

יש סיפור שרועי קפץ מהחלון בסוף שיעור כדי לתפוס מקום טוב במשחק הכדורגל בהפסקה. במקביל, רועי היה פעיל בבני עקיבא. האנרגיה הבלתי נדלית שלו באה לידי ביטוי גם בספורט. הוא אהב לרוץ מרתונים, והיה מתאמן קשה כדי להגיע להישגים. בגיל 12, בהחלטה נועזת, הוא רשם את אחותו לתחרות והשתתף במקומה, כשהוא חוצה את קו הסיום במקום השלישי, בתחרות הנערות. מדליות רבות תלויות על קיר חדרו, עדות להישגיו הרבים. רועי היה כמו סופת הוריקן קטנה, תמיד בתנועה, תמיד מלא חיים.

רועי היה אוזן קשבת לכל מי שהזדקק לו. הוא הקדיש שעות ארוכות לעזרה לבנות הדודות שלו בבחירת הדרך הנכונה עבורן, הצבא, השירות הלאומי או המכינה. רועי היה מגיע לכל אחד שזקק לו, בכל שעה ובכל מקום, ונרדם בשבתות בכל פינה אפשרית. בהלוויה, ההורים פגשו המון אנשים שהעידו על נדיבותו ועזרתו. משפחה מורחבת, חברים מהתיכון, מהצבא, מהיישוב, ואפילו זרים שפגש במקרה, כולם סיפרו על מעשה טוב שעשה רועי. העומק של ההשקעה שלו בחיים של אחרים הפתיע אפילו את ההורים.

רועי היה מקרה מיוחד. הוא היה לומד בצורה אינטנסיבית רק ברגע האחרון, סופג את החומר במהירות מדהימה ומצליח להפתיע את כולם עם ציונים מצוינים. למרות שהשיטה שלו הייתה לא שגרתית, היא בהחלט עבדה בשבילו.

13

בהצלחה רבה!!

המורה
גרייז 100

ת אל כל תאי הגוף.

רועי, שנודע בחוש צדק מפותח, למד
משפטים לבגרות, כי הוא חשב על
עריכת- דין.

כבר בגיל ההתבגרות, רועי גילה עניין רב בכיבוי אש. בתיכון, הוא החליט להפוך את התחביב שלו למציאות והתנדב ככבאי. הקורס היה עבורו חוויה מיוחדת, שבה למד לא רק כיצד להילחם באש, אלא גם איך לעבוד בצוות ולהיות אחראי.

בִּיה"ס הממ"ד "עֵשָׂה חֵיל" אפרת

2014

תשע"ד

החבורה של רועי הייתה כמו משפחה. הם גדלו יחד מגן הילדים, חווו יחד את השנים התיכון, ושמרו על הקשר גם בשירות הצבאי. כל שישי בצהריים, כמו שעון, היו מתכנסים, דופקים על הדלת וגוררים את רועי לאכול חומוס. הקשר ביניהם היה חזק כל כך, שהם אפילו פיתחו שפה משלהם ואיקונים סלולרים בטלפון כדי לדעת איפה כל אחד נמצא. הם טיילו ביחד, צחקו ביחד, ותמכו אחד בשני בכל שלב בחיים.

כמו באור הזרקורים של אולם התהילה, רועי תמיד שאף
למצוינות. השיר "Hall of Fame" היה כמו מפה עבורו,
מורה דרך אל עבר החלומות הגדולים שלו. הוא ראה בעצמו
את האלוף, את המנצח, את האדם שיעשה את ההבדל.

The world's gonna know your name

"אתה יכול להיות הכי גדול, אתה יכול להיות
הכי טוב... עומד בהיכל התהילה
והעולם יידע את שמך"

Yeah, you could be the greatest
You can be the best
You can be the King Kong banging
on your chest
You could beat the world
You could beat the war
You could talk to God
go banging on his door
You can throw your hands up
You can beat the clock (yeah)
You can move a mountain
You can break rocks
You could be a master
Don't wait for luck
Dedicate yourself
and you can find yourself

Standing in the Hall of fame (yeah)
And the world's gonna know your name
Cause you burn with the brightest flame
And the world's gonna know your name
And you'll be on the walls of the hall of fame

רועי היה במכינת "עצמונה" שנה והתגייס לגולני.
הוא חלם גולני ורצה רק גולני ורק קרבי.

במכינה הוא הכיר אנשים חדשים ושונים למה
שהיה רגיל באפרת, ששם גדל כל חייו, יחד עם
החבורה שלו.

הוא התבגר שם, התחיל להתלבש אחרת,
לדבר אחרת ולהיפגש עם חברים מחוץ
ליישוב. להתחבר עם חברים אף פעם לא
הייתה הבעיה אצלו.

למרות המרחק הרב מביתו, רועי בחר בנחישות
ללמוד במכינת עצמונה. ההחלטה ללמוד דווקא
במכינה כה מרוחקת, מלמדת על המוטיבציה הגבוהה
שלו ועל הרצון לצאת מאזור הנוחות. עבורו, עצמונה
לא הייתה רק מכינה, אלא בית רוחני שבו יכול היה
לגדול ולהתפתח.

הוא למד להיות עצמאי, אחראי, וחזק יותר. המכינה
לא רק הכשירה אותו לצבא, אלא גם עיצבה את
האישיות שלו ועזרה לו לגלות את הפוטנציאל הטמון
בו.

לרועי היתה אפשרות לבחור במגוון תפקידים בצהל.
הוא תמיד רצה גולני, ללכת בעקבות אביו
ששירת גם הוא בגולני. בנוסף הוא עשה ניתוח
לייזר להסרת משקפיים כי חשב ללכת בצבא
לקורס טייס.

היו לו אופציות רבות כמו: מודיעין, עתודה וכו'
לבסוף, חזר לאופציה הראשונה שלו - גולני.
הוא תמיד היה אומר ששירות משמעותי
בשבילו, זה להיות לוחם! הוא התייעץ עם
ההורים שלו לא פעם ולא פעמיים, אך בסוף
הבחירה הייתה שלו. הם לא דחפו אותו לכך,
אלא כיוונו אותו לעשות מה שהכי מרגיש לו
לנכון ואיפה הוא ירגיש הכי משמעותי.

רועי סיים את קורס הטירונות שערך 8 חודשים כלוחם בגולני גדוד 13 בהצטיינות, אך המסע שלו לא הסתיים

שם. הוא עשה קורס מ"כים ונשאר

להיות מדריך של קורס מ"כים בעצמו, מה

שנקרא "מודרך", תפקיד שלא רצה בו. הוא התעקש

לחזור ליחידתו הקרבית.

למרות שהיו לו אפשרות לעשות תפקידים

אחרים וגדולים יותר הוא רצה לחזור לגדוד שלו.

עם נחישות רבה, הוא הצליח לשכנע את מפקדיו לאפשר

לו לחזור לגדוד 13 כסמל מחלקה. החלום שלו היה לשרת

כלוחם, והיה מוכן לעשות הכל כדי להגשים אותו.

החלום שלו היה להיות האבא הרוחני של כל

החיילים שלו, והוא הגשים את המטרה והפך

לסמל מחלקה בגדוד שלו, גדוד 13.

הוא עשה שני מסעות - פעם אחת כטירון

ופעם אחת כסמל מחלקה.

הנכם מוזמנים
לטקס ההשבועה

חטיבת גולני מחזור אוגוסט 2021

מזמינים אתכם להצטרף לטירוני החטיבה לטקס ההשבועה

הטקס יתקיים ביום ד', ה-27.10.2021 כ"א בחשוון התשפ"ב

מיקום - רחבת הכותל המערבי, חנייה בממילא ובחניון קרתא
לא תתאפשר חנייה ברחבת הכותל

הגעת משפחות 17:30
תחילת טקס 18:30

הגעה לטקס מחייבת תג ירוק,
שמירת מרחק ומסיכות, בהתאם
להוראות משרד הבריאות

נשמח שתצטרפו אלינו

סא"ל שמעון סיסו
מפקד בא"ח גולני

רס"ן מירן אלטיט
מפקד מחזור אוגוסט 21

מספרים שרועי אהב לישון בכל הזדמנות שהייתה לו כדי
להשלים שעות שינה, רוב הזמן הוא נתן לאחרים, לפעמים
הגוף דרש את שלו ...

רועי התחיל את הצבא וכבר תכנן לעצמו את
המסלול שלו בצה"ל. מה הוא הולך לעשות ואיך.
למרות שלא הכול היה מושלם, הוא היה מרוצה
והצליח להגיע לאיפה שהוא רצה.
בדרך כלל, בצה"ל שולחים לקורס מ"כים את מי
שטוב, ורועי שאף ובחר להיות מצוין ואכן נשלח
לקורס מ"כים.

בקורס מ"כים מי שהכי טוב בקורס ממשיך
להיות המדריך של הקורס הבא, כשרועי גילה
את זה הוא ניסה להיות טוב, אבל לא יותר מדי
טוב, כי הוא לא רצה להיות מדריך מכים."

המפקדים שלו הבינו את זה ועדיין מינו אותו
כמפקד לקורס מ"כים הבא

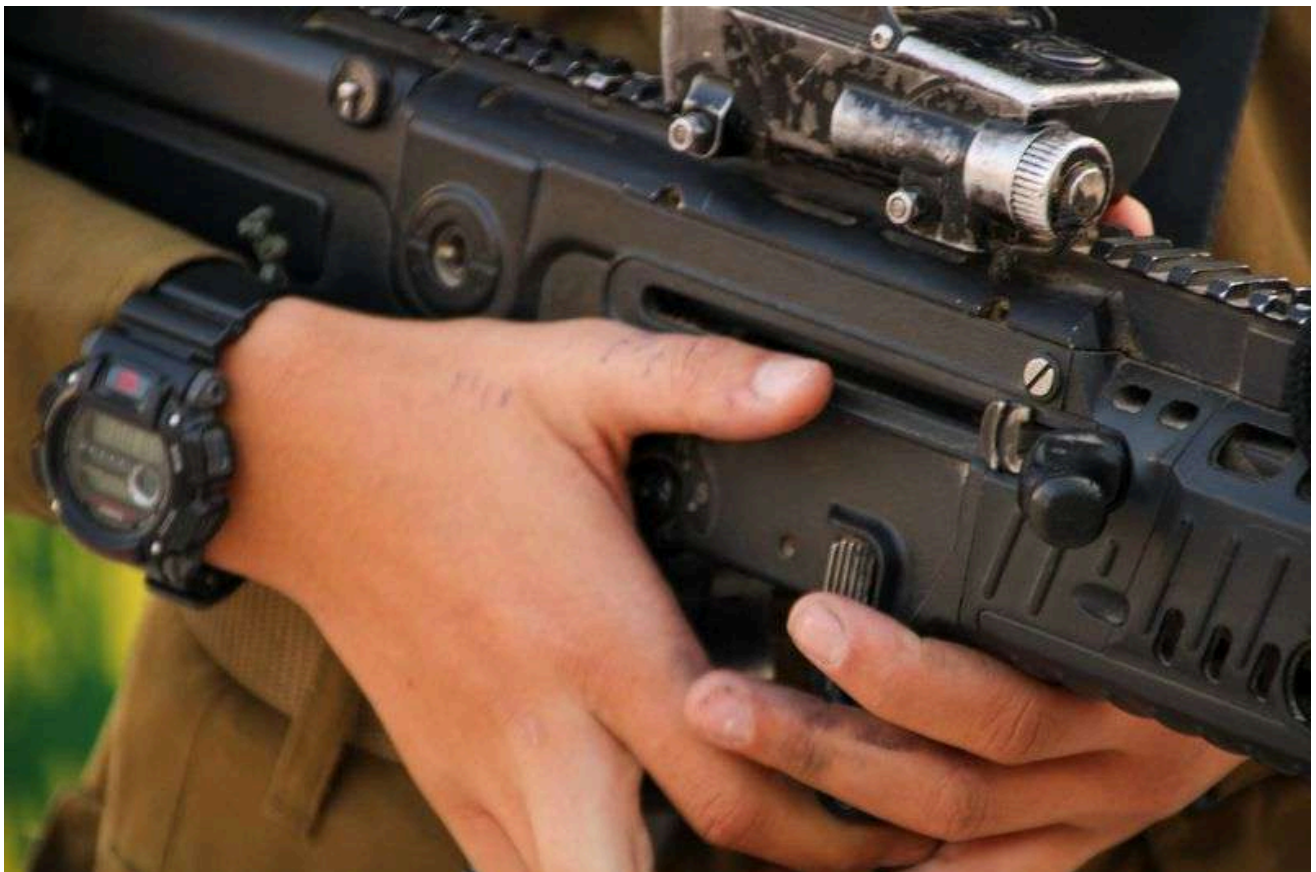

לרועי הייתה הזדמנות במהלך השירות
הצבאי לרדת מחזור (הוא התגייס באוגוסט
והחיילים שלו היו במחזור נובמבר) ולהתקדם
לתפקיד תפעולי לחיילים של מחזור מרץ, אך
התפקיד היה יותר לוגיסטי ולרועי היה חשוב
החיבור והקשר עם החיילים ולכן כשהציעו לו
את תפקיד זה, סירב.

רועי האמין בחיילים שלו, רצה להיות איתם
ולהילחם איתם במידת הצורך.

כבר באוגוסט רועי והחיילים הוותיקים יותר
מצאו את עצמם על גבול עזה, מקום
פסטורלי עם שקיעות יפות.

למרות שהיה אחד הדתיים היחידים במחלקה, רועי הצליח ליצור קשרים חמים עם כולם. הוא היה כמו מגנט למשוך אליו אנשים מכל הסוגים. סיפור אחד כזה, של בחורה שהכיר באוטובוס, סיפר את כל הסיפור. היא הייתה במצב רוח ירוד, ורועי, למרות עייפותו, הקדיש לה זמן ואוזן קשבת. השיחה הזו שינתה את היום שלה, והיא לא שכחה את החמלה והאכפתיות שלו, למרות שהוא היה גמור מעייפות. חודשים אחרי זה הם המשיכו להתכתב. רועי השאיר חותם עמוק בלבבות של כל מי שהכיר.

בתקופה שהיה סמל, תמיד היה מדבר עם
החיילים שלו ממש עד לפני כניסת השבת
וגם מיד בצאת השבת היה שולח להם
הודעה לוודא שהם בסדר ולשאול איך עברה עליהם השבת.
רועי היה תמיד דואג לאחרים וכשהיה
מתקשר לאבא שלו שיקנה לו שרוכים ביקש
שיקנה עוד 3 זוגות, בשביל החיילים שאין
להם גם. כאשר החליף את השעון החכם
הישן שלו בחדש הביא את השעון הישן לחייל שאין לו.

לאור הדאגה לחיילים שאין להם, הוריו של
רועי רוצים לעשות פעולות הנצחה לזכרו
על ידי לקנות לחיילים שאין להם דברים
בסיסים כמו: שרוכים, טלפונים, שעונים,
מעילים וכו' ...

התמונה האחרונה, שצולמה רגע לפני כניסת השבת, תפסה את רועי מביט אל האופק, אל השמש השוקעת. בצילום הזה, ניכרו השלווה והשקט שאפפו אותו. מעבר ליופי הטבעי, התמונה הזו הפכה לסמל לתקופה שלמה, לסיום פרק בחיים ולפתיחה של פרק חדש. היא תלויה כעת על הקיר, תזכורת מתמדת לאיש שהאיר את חיינו

שבת שלום מעזה

סיפור הנפילה

באותו תקופה הפלוגה של רועי תפסה קו באזור מעבר ארז. עיקר העבודה שלהם הייתה שמירות על הגדר, ליווי שיירות ויציאה למשימות יזומות.

ב 6.30 בבוקר בשמחת תורה מחבלי הנוח'בה דרסו את הגדרות שהפרידו בין מדינת ישראל לעזה ונכנסו למוצב. רועי היה אחד משני המפקדים שהיו במוצב באותו הזמן. הקצין שהיה אתו הלך לקדמת המוצב עם עוד 4 חיילים לנהל קרב, ורועי לקח פיקוד על החלק האחורי של המוצב. הוא חילק חיילים לעמדות, נתן דיווחים לגבי מה שקורה, ודאג שכמה שיותר חיילים שאינם לוחמים יגיעו למקום מוגן, והוא איתם.

היו עשרות מחבלים מול כ 18 חיילים, ועוד כ-20 אנשי מפקדה שהיו באותו זמן במוצב.

לאחר זמן קצר הקצין ביקש עוד חיילים לקדמת המוצב ששם היה קרב של ממש, רועי שאל את החיילים מי רוצה לבוא איתו. טבעי מצידו של רועי לא לשלוח חיילים ללכת לבד, אלא הוביל אותם. הוא יכל להישאר מאחור ולהמשיך לתת דיווחים ולשמור על חדר הבטחון, אך זה לא היה הוא, הוא מוביל חיילים, לא נשאר מאחור, מחיר יקר ככל שיהיה. וכך יצא עם עוד 3 לוחמים. רועי המשיך לנהל את הקרב גם תחת אש קשה מאוד ולדאוג לחיילים שעדיין תקועים בחדרים מתחבאים והכל בכדי לתת לשאר הלוחמים ואנשי המפקדה זמן להיכנס לחדר הבטחון.

לאחר שחברו לקצין, במשך למעלה משעה, רועי וחייליו לחמו בגבורה, כשהם הורגים מעל 150 מחבלים ובולמים בצורה הרואית את התקדמות המחבלים לתוך המוצב. כשהתחיל להיגמר התחמושת, שוב טבעי שמי שיוביל את הכוח בחזרה לחדר בטחון זה רועי. בנסיגה הזו, רועי נתקל במארב ונפל.

ביחד איתו נהרגו במהלך הקרב אדיר טהר, אריאל ארז ודניאל דנינו הי"ד.

כל סיפור נפילתו באותו היום מספר על מסירות הנפש מיוחדת שהייתה לו, מראה אדם וחייל, שלא הפסיק לחשוב על האחר גם תוך כדי לחימה תחת אש במצב בלתי אפשרי. הוא נהרג כפי שמצפים ממנו, כשהוא מפקד של כוח, מצויד כמו שצריך, הוביל את הכוח ועשה מעל המצופה, כשהוא לא מהסס אם להישאר במקום מוגן או לשמור ולהציל את השאר. כשסיפרו להוריו על מה שקרה זה התאים לאופי של רועי ולא היה מפתיע. זה הילד שלהם.

כתוצאה מכל הלחימה שלהם במוצב ניצלו עוד 12 חיילים שהגיעו בסופו של דבר לחדר הבטחון ונמנעה תנועת המחבלים צפונה. בעקבות הקרב, בלימה זו נתנה זמן למשטרה להתארגן צפונית למוצב ולבלום את התקדמות המחבלים לאשקלון, אשדוד ומי יודע לאיפה היו מגיעים ובכך הצילו המון אזרחים וחיילים במעגל הרחוק יותר.

סבא של רועי:

איך אפשר להספיד את רועי חיים השם יקום דמו.
בן, אח, נכד, אחיין, חייל, מפקד, חבר, אהוב...
מגיל צעיר רועי היה בא איתי כל יום שישי לקניות,
וכולם אהבו את החיוך שלו.

לראות אותו הופך מילד - לנער - לאיש, היה
מדהים, זה קרה כל כך מהר.
ומאז כל יום שישי שהוא יכל הוא בא לבקר ונכנס
עם אותו החיוך הגדול שלו, שאני לעולם לא
אשכח.

איך אפשר לנחם אתכם נעמי, ימי, שני ונדב?
איך אפשר לתאר את מעשה הבהמות שרצחו
ילדים נשים וטף, נגד רשע אי אפשר לשתוק.
אחת הסיבות שבגללן עליתי לארץ היו רגשות
האשמה שהרגשתי כשהייתי בארצות הברית
במקום לקחת חלק במלחמת יום כיפור לפני
חמישים שנה.

הרגשתי שאם הייתי בארץ, הייתי נלחם בחזית.
כשעליתי לארץ והתגייסתי לצבא, הדוד שלי ערך
לכבודי קידוש.

דוד שלי שרד את זוועות השואה, הוא סיפר
שהרגיש כמו ג'וק, כמו עפר שדורכים עליו לאן
שלא ילך. הוא לא יכל לחלום שמישהו
ממשפחתו יישא נשק וילבש את מדי צבא
ההגנה לישראל ויגן על העם היהודי בארצו.
כשהתגייסתי הוא אמר שזה אחד מהימים
המאושרים בחייו.

וכשרועי התגייס הרגשתי את אותה הגאווה שדוד
שלי הרגיש.

והיום חמישים שנה אחרי, אני כבר לא מרגיש
רגשות אשמה.

אבל מי ששילם את המחיר היה רועי ולא אני.
רועי הסתער קדימה, הוביל ולחם כגיבור.
רועי תמיד נועד לגדולות והוא חי את חייו עם
שאיפות גבוהות ובסוף סיים את חייו גיבור.
נעמי, ימי, שני ונדב היקרים!

לצערנו היום הצטרפתם למשפחה שאף אחד
לא רוצה להיות חלק ממנה, משפחת השכול.
שילמתם את המחיר הכבד ביותר שניתן לשלם
עבור זכותנו על הארץ שלנו.

רועי נפל על קדושת העם והארץ לוחם וגיבור

אביו של רועי:

הקדוש ברוך הוא נתן לנו שלושה ילדים מושלמים. פשוט מתנות. ואני אמור לעמוד פה ולסכם מתנה שקיבלתי במשך 21 שנה בכמה דקות.

אני רק יכול להגיד שאני מאחל לכל אחד ואחד פה roey כולם אהבו אותך. היו לך את כל היציאות המוזרות האלה, הבדיחות שידעת, תמיד ידעת להצחיק את כולם. והחיוך, החיוך הנצחי שלך, שתמיד היה על הפנים אפילו שהיה קשה.

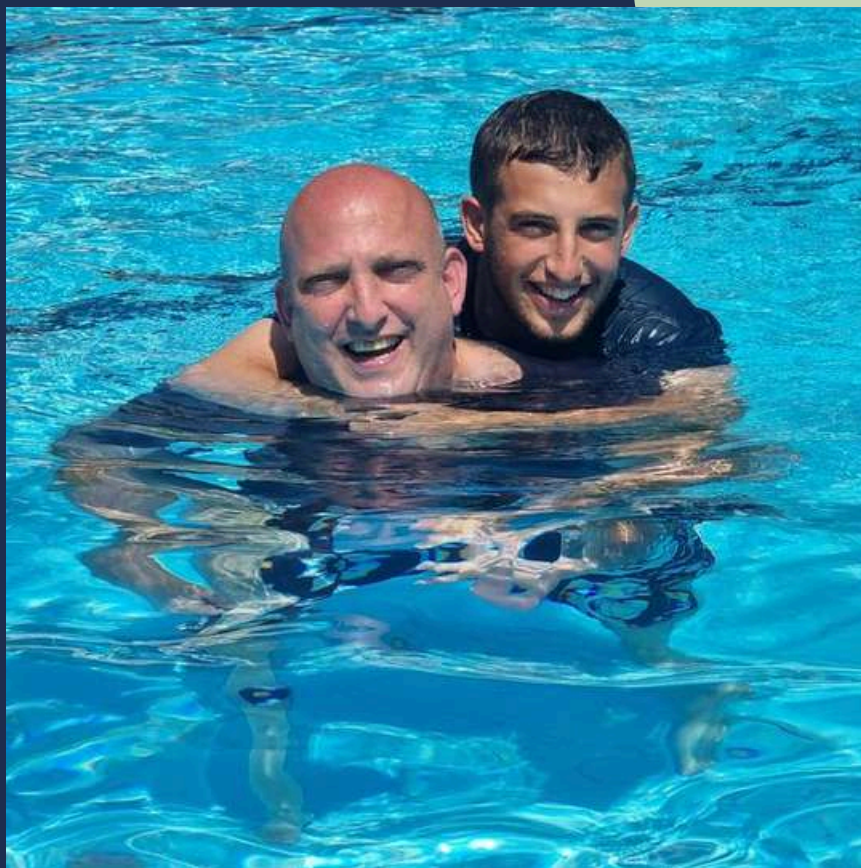
רועי הייתה חלק מהגוף שלי, איבר נוסף מהגוף שלי. היית צמוד אלי.

הכל עשיתי בשבילך. הייתי מוכן להגיע לכל מקום בשבילך. אני כמעט הגעתי לשם.

רק שלא יהיה חסר לך, שלא תהיה עצוב. היית כל כך חכם. כן, היה לך ראייה הגיונית, מערכתית לכל דבר.

אני רוצה להגיד לכם שהראיה הזאת ידע בסוף להציל 12 מהחיילים שלו, לפני שהוא נפל.

אתה שוכב פה לבד, וכל מה שאני רוצה
לעשות רועי, זה לבקש סליחה על כל הפעמים
שהענשנו אותך, שאכזבנו אותך, כי זה לא מגיע לך.
היית מושלם. פשוט לא נקלט.

נפלת גיבור בהגנה על המדינה והגנת על המדינה ועל
החיילים שלך, ידעת גם בסוף לשים את הצרכים של
אחרים מול הצרכים שלך. בדרך הצלחת להציל 12
חיילים מהפלוגה שלך עם קור רוח ותושייה לא
נורמלית.

תנוח רועי. מגיע לך.

אתה הגיבור של כולנו וכולנו אוהבים אותך

”ה’ נתן וה’ לקח יהי שם ה’ מבורך”

מוריה חברתו:

רועי ומוריה היו מתכתבים ומדברים שעות ומפעם לפעם הקשר הפך להיות יותר קרוב, הם הפכו להיות החברים הכי טובים אחד של השנייה.

במשך שלוש שנים הם היו מדברים כל יום, פשוט מדברים 24/7 בדרכים הכי יצירתיות שיש.

הקשר היה חשוב לרועי ולכן בתקופות שהיה בצבא בשטח והיה פחות זמין בטלפון, הם היו שולחים סרטונים שלהם בסנאפצאט ששם משתפים איך עבר על כל אחד היום וכל אחד היה פותח את זה מתי שהוא פנוי. רועי תמיד דאג לה והיה עוזר לה המון, לא משנה באיזה שעה ובמה היא צריכה עזרה.

רועי היה החבר הכי טוב שלה.

למרות שהכירו מספר שנים, זה הרגיש כאילו הם הכירו הרבה יותר זמן, הכול פשוט טבעי.

מוריה מתארת שאין יחידה שיותר מאפיינת את רועי מגולני.

בין אם זה האחוה, המשפחתיות והחברתיות וזה מה שהוא היה לחברים שלו, למשפחה שלו ולסובבים אותו.

אני כל כך שמחה שזכיתי להכיר
אותך
ושזכיתי להיות חלק מהחיים שלך.
אתה מדהים, תמיד דאגת לכולם
עשית הרבה יותר ממה
שמצפים ממך, הערכים שהיו
לך, הצחוק הכובש,
הרמת המורל.
אתה קודם כל החבר הכי טוב
שלי ואחר כך עוד
מיליון דברים.
אני פשוט גאה בך
ואני אוהבת אותך כל כך
ומקווה שלא סבלת.

עומר מפקד סמל שלו

רועי אני כאן ולא מאמין.

אני זוכר בפעם הראשונה שהכרתי אותך,
זה היה בשבת שבאתי לספר קצת לחברים
במכינה מה הם הולכים לפגוש ולראות
בשירות הקרבי שלהם, לספר להם קצת על
גולני.

אני זוכר איך בסוף השיחה אחד קפץ עליי
ואמר לי: "אחי, גם אני הולך להיות בגולני"
בהתרגשות עצומה ובעיניים נוצצות שלא
ראיתי כאלה בחיי. אפילו בלי לדעת לקראת
מה הוא הולך הוא אומר בכזה חיוך ובכזאת
וודאות אני "הולך להיות לוחם בגולני."
אני זוכר דבר אחד שעבר לי בראש כשעזבתי
את המכינה באותו שבת:

"הלוואי ורועי יהיה החייל שלי. הלוואי ואני אזכה בחייל
כזה אצלי בפלוגה"

כי לא היה לי ספק מאותו רגע, שהחיוך הזה
והשמחה הזאת שהיו כל כך כנים וכל כך
אמיתיים, הם ילוו אותך בכל השירות הצבאי
שלך.

וכך היה חודש לאחר מכן, כשבאמת הגעת
לצבא. הדבר הכי גדול שאולי קרה לי בשירות
הצבאי, שבאמת הגעת להיות חייל שלי, ואותו
החיוך, אותו חיוך בדיוק שלך, לא מש מהפנים
שלך: מהטירונות אל האימון המתקדם, לקורס
מ"כים וגם לתפקידים שלא רצית כשהשאירו
אותך מפקד ב- ביסלמ"ח.
כמה צחקנו עליך שהגעת לתפקיד הזה, כמה
התפללת לקדוש ברוך הוא רק אל תשים אותי
ב- ביסלמ"ח...

רועי שתמיד מחייך, שתמיד מרים את כולם,
שתמיד עם החולצה בחוץ ועדיין כל המפקדים שלו
אוהבים אותו, לא משנה מה. ושאלתי את המפקדים שהיו
איתך שם ואת המ"מ שלך בדאגה:
תגיד, "איך הולך לרועי? הוא בסדר? איך עם
החיילים שלו? הולך להם בקורס אתו?" והוא אמר
לי: "מה זאת אומרת, רועי?! ברור שהוא הכי טוב!
איזו שאלה". בכלל לא היה ספק שתמיד אתה תהיה
המוביל. תמיד אתה תהיה מרכז העניינים.
האחד שברגעים שקשה לכולם, יודע להרים את המורל
ולחייך ולקחת את כולם למעלה.
אני זוכר באחת השיחות שלנו, לפני חצי שנה
בערך, שדווקא אני הייתי באיזה רגע קשה בצבא,
ואני מוצא את עצמי שהחייל שלי, הטירון שלי לפני כמה
שנים, בסוף הוא בא ומרים אותי ברגע קשה ונוסך בי רוח
שלא חשבתי שאנשים יכולים לעזור
בי ברגעים כאלה.

וזאת המורשת שלנו ממך
רועי, וכל עם ישראל
צריך לדעת את זה.
זאת המורשת שלך שתגרום
לנו לנצח במלחמה הזאת.

כי המלחמה הזאת
היא לא תנוצח על ידי
מטוסים וטנקים. בזה
אנחנו חזקים מהאויבים
שלנו בעשרות מונים
ולאף אחד אין ספק.
המלחמה הזאת היא
מלחמה של הרוח ושל
התודעה, הרוח של עם

ישראל שאתה נתת לנו בכל מפגש איתך,
בכל בן אדם שהיה מסביבך. תמיד בצחוק
ובמילה טובה. זה מה שאנחנו הולכים
קדימה איתו.

עם ישראל ינצח את המערכה הזאת, בעוז
ותעצומות נפש.

לרגע אחד לא נשכח אותך.

אני מבטיח השם יקום דמך. תהא נשמתך
צרורה בצרור החיים.

פיוט מתפילת יום כיפור שרועי אהב

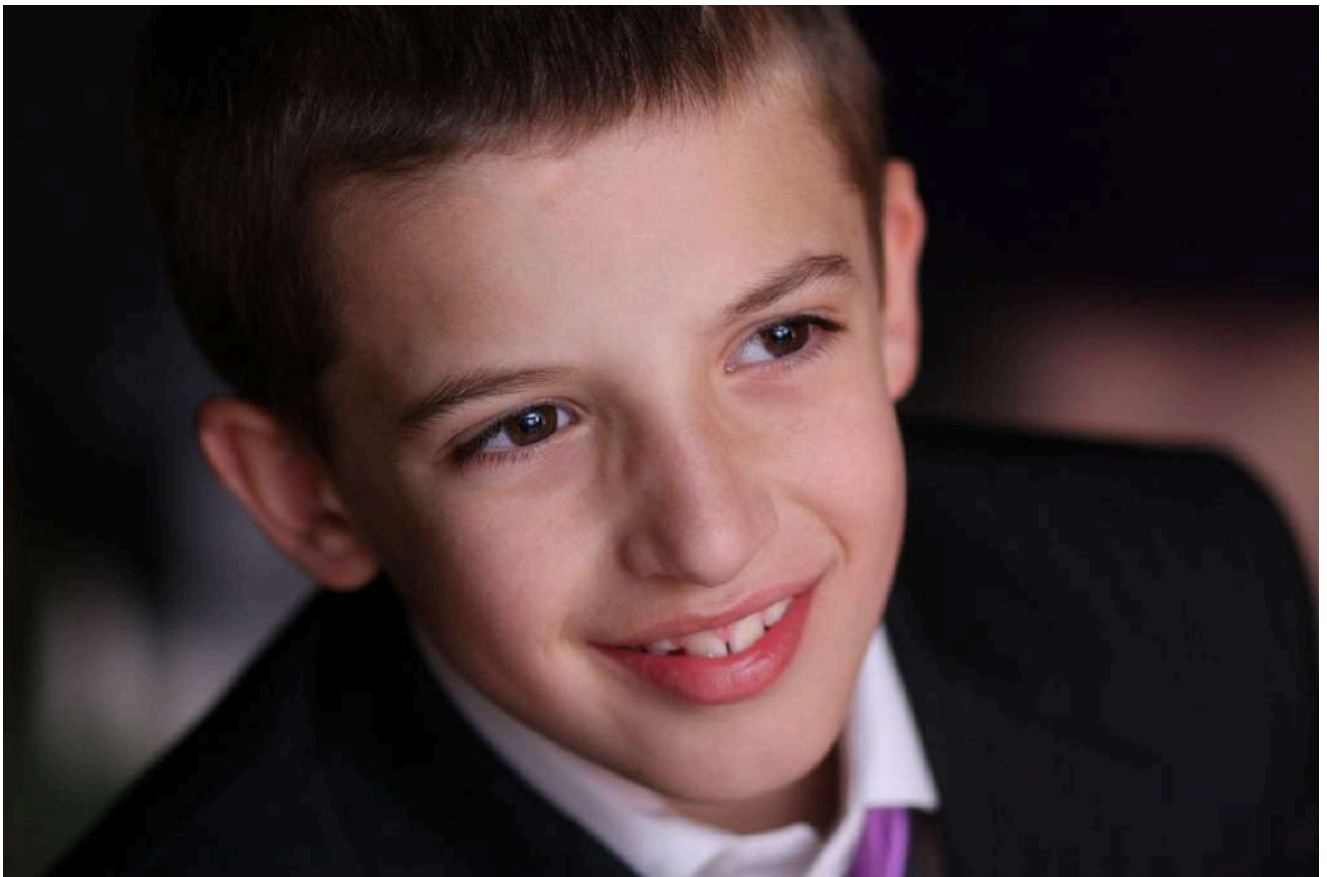
תתן אחרית לעמך, תשיב מקדש לתוכינו.
תרומם הר מרום הרים,
תקומם קרן גדועה.
תצהיר מחשכי איווי, תפאר יושבת בדד.
תעטה בה מלוכה לבדך,
תסיר חרפה מעיר.
תנער זדים מזבולך, תמציא צדקה לעדתך.
תלבב את רעייתך,
תכרות לה ברית חדשה.
תיקר נפשה בעיניך,
תטהרנה במים טהורים.
תחנה בעיר חנה דוד, תזקוף קומת תמרה.
תודיע לכל אהבתנו,
תהלך בקרב מחנותינו.
תדרוש גאולה לגלותנו, תגלה קץ לקנותנו.
תבוא מהרה לרחמנו,
תאמירנו לך ונאמירך לנו.

ההורים ישראל ונעמי קיבלו החלטה עוד
מהיום הראשון שממשיכים עם החיים.

וכל מי שרוצה לשמוע את הסיפור של רועי הם
שם, מנציחים אותו כמה שיותר.

גם שני, אחות של רועי, התראיינה וסיפרה את
הסיפור של רועי.

"יש עוד ילדים בבית, החיים ממשיכים, צריך
ללמוד לחיות עם הכאב" הם מספרים.
הכאב נמצא שם באותה עוצמה, כל הזמן, כל
יום צריך ללמוד לחיות עם זה.
רועי היה רוצה שנמשיך, שנהנה.

זכרו של רועי, המשפחה והחברים יזמו פרויקטים מרגשים. בכל חג, הם מניחים בקבוק יין מיוחד, הנושא את תמונתו של רועי, על שולחן החג. המרתון השנתי לזכרו הפך למסורת, ומאות אנשים משתתפים כדי להנציח את זכרו. אחיו, נדב, משתתף בכל מרוץ, ומנסה לשבור את שיאו של רועי בריצה. אפילו הסופגניה, המאכל האהוב על רועי, הפכה לסמל, מזכרת מתוקה לחבר שהלך לעולמו.

רצים במרתון לזכר רועי ויזר

משפחת ויזר / פייפר מקימה קבוצה לרוץ במרתון ירושלים לכבוד זכרו של רועי ז"ל

תשאר תמיד הילד היפה השובב והשמח
תנצבה....

סמ"ר רועי חיים ויידר ז"ל

עכשיו רועי מלווה אותנו ואת הסובבים אותנו בסעודות החג

להנצחתו

סמ"ר רועי וייזר הי"ד, גיבור שהקריב את חייו בקרב נגד מחבלי
חמאס בשבת הארורה של ה-7 באוקטובר 2023

**אחד המאכלים האהובים על רועי הי"ד היה
סופגניה (דונאט).**

**הוא היה מתרגש לאכול אותה בכל שנה
לכבוד חודש כסליו החלטנו לצאת במיזם
סופגניה לזכר רועי**

**וכאן אתם נכנסים לתמונה, בכל פעם שתאכלו
סופגניה תצטלמו ותתייגו -**

#DONUTSFORROEY #סופגניה לזכר רועי

**חנוכה הוא חג של אור, מה שרועי הפיץ
תמיד. תעזרו לנו להפיץ את האור של רועי
חג שמח**

#RememberRoey

בהתחלה מאוד חששתי כי לא ידעתי עד כמה ההורים שלו יסכימו לשתף, ועד כמה זה יהיה קשה להם, אבל כשהגענו אליהם הכל השתנה, איך שנכנסנו הם נתנו לנו יחס חם ואכפתי, דאגו לנו, גרמו לנו להרגיש בנוח הכי שאפשר, וזה הקל עלינו כל כך הרבה כי לא ידענו למה לצפות במיוחד שזה טרי כל כך.

כשהתחלנו לברר עליו, היה לנו ברור מההתחלה שהוא מיוחד אבל לא ידענו עד כמה, כשהגענו להורים והם התחילו לספר אז מצד אחד הרגשנו עצב ולא ידענו איך אפשר להכיל דבר כזה, לא האמנו שדבר כזה קרה ושלפני כמה חודשים הוא היה חי ופתאום הוא נהרג. כל כך כאב לנו על ההורים אבל מצד שני הבנו איזה גיבור נפל לנו, הוא היה כל כך חכם וחברותי וכולם אהבו אותו. היה לו כל כך חשוב להתגייס לצבא שזה אפילו גרם לי לרצות להתגייס גם, ללכת לעזור יותר, להתייחס יותר לאנשים, וכל הגישה שלו אל החיים גרמה לי לחשוב אחרת על החיים. כשעלינו לחדר שלו, זה היה הרגע שהיה לי הכי קשה, כי שם באמת הבנתי שהוא כבר לא יחזור ואני נמצאת בחדר של מישהו שבחיים שלי לא חשבתי שאפגוש וגם לא מסיבות האלה. אז הבנתי שזה עוד אצל הרבה משפחות המצב ככה לצערי והתחושה שלי הייתה שהלוואי והייתי מספיקה ועושה את של כולם. כשיצאנו העצב והכאב והצמרמורת והסיפוק התערבבו ביחד, ולא ידעתי איך להכיל את הכל, כי מצד אחד הלב שלי היה שבור בשביל המשפחה אבל אז כשראיתי איך הם מדברים עליו ואיזה גיבור הוא היה, הלב שלי היה בעיקר מאושר וגאה שיש בחורים שיעשו הכל בשביל להציל ולעזור. התובנות שלקחתי משם היו כל כך רבות כי הוא היה בן אדם מדהים, אני מקווה שאני אצליח ליישם אותם בשביל שאני אהיה בן אדם יותר חיובי כמו שהוא היה.

היה לי לכבוד לראות אותו ולשמוע את הסיפור שלו, אני אעשה הכל כדי להנציח את החיילים.

רפלקציה שובל:

אז איך חוויתי את המפגש עם ההורים של רועי, נעמי וישראל. אני חושבת שזה בין המפגשים הכי משמעותיים שחוויתי ב 17 שנים שאני חיה בהם.

מעבר לפרויקט יצאתי עם כל כך הרבה כלים לחיים, אם זה הגישה לחיים או לשאוב את הכוח מהדברים החיוביים בחיים. למדתי מרועי כמה חשוב להזכיר מהו צדק, כמה חשוב לרדוף אחר צדק, הוא לימד אותי מה זה להיות בן אדם טוב פשוט טוב מהיסוד.

אני זכיתי להכיר אותו, את הסיפור שלו, את החיים שלו. לילד כזה מדהים יש גם משפחה מדהימה, הורים מדהימים ששיתפו על רועי ועל החיים שלו בפתיחות והדבר היחיד שעבר לי בראש זה "כמה בא לי להמשיך במשך שעות על גבי שעות לשמוע עליו" כי שעה וחצי פשוט לא מספיקה כדי להכיל את הבן אדם המדהים שהיה.

כל זה קרה בתקופה קשה, שעדיין היא קשה מאוד אבל בכל זאת זה נתן לי אור, כוח למהות שלנו בתור עם, למהות שלי בתור בת אדם כאן.

זה חיזק אותי ולימד אותי כמה חשוב להסתכל על אור גם אם הוא קטן, חשוב להסתכל על הצד החיובי ולעשות כמה שיותר על מנת להעצים את זה לאור גדול.

אני שמחה על הזכות להכיר את רועי והמשפחה שלו, אמנם מנסיבות מצערות, אבל לא כל יום פוגשים בן אדם כזה טהור ונקי.

דקל :

אישית אני מרגישה שזכיתי לעשות את האלבום על רועי, אישיות
שהיה צריך להכיר.
התרגשתי מאד לשמוע על מי שהוא היה, זה נתן לי המון השראה למי
אני רוצה להיות, יותר פעילה, יותר שמחה והרבה יותר למען
האחרים בחיי.
רועי ללא ספק ישאיר בי חותם.
האור של הסביבה שלו כשהם דיברו, ההתרגשות שיצאנו מבית
משפחת ויזר התלמידות ואני זה משהו מיוחד.
שמעתי עליו עוד כל כך הרבה יותר ממה שאפשר להכניס לאלבום.
ואולי אם ירצה ה' אזכה שזכותו תעמוד לי .
אולי נזכה גם אנחנו כל עמ"י לקדושתו של רועי, לראות עין בעין את
שיבת ציון ומלך המשיח.
עד אז מקווה להיות ראוייה
לקחת קצת מהטוב של רועי איתי לכל מקום.
ה' יקום דמו.

רועי (חיים) ייזר
בן נעמי וישראל
סמ"ר מילואים
ב"ב בסיון התשס"ב
2.6.2002 נפל
בקרוב
ב"ב בתשרי התשפ"ד
7.10.2023 בן 21
בנופלו תנוצב"ה

ארגון
יד לבנים

ארגון להנצחת חללי מערכות ישראל
וטיפול במשפחות (ע"ד)

משרד החינוך

אולפנת צביה ירושלים

מכללה ירושלים

איכות אקדמית תורנית חינוכית

אלבום זה הוא חלק מתוכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבה ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתוכנית זו, מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית המעורבות החברתית. התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תוכנית זו נעשית עם השותפים הבאים:

- ארגון "יד לבנים"
- אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה- משרד החינוך
- עיריית ירושלים
- מכללה ירושלים
- אולפנת צביה ירושלים

לווי והנחייה:
דקל אליעזר

כתיבה ועריכה:
לינוי מויאל
שובל פרידה